

LBRIS

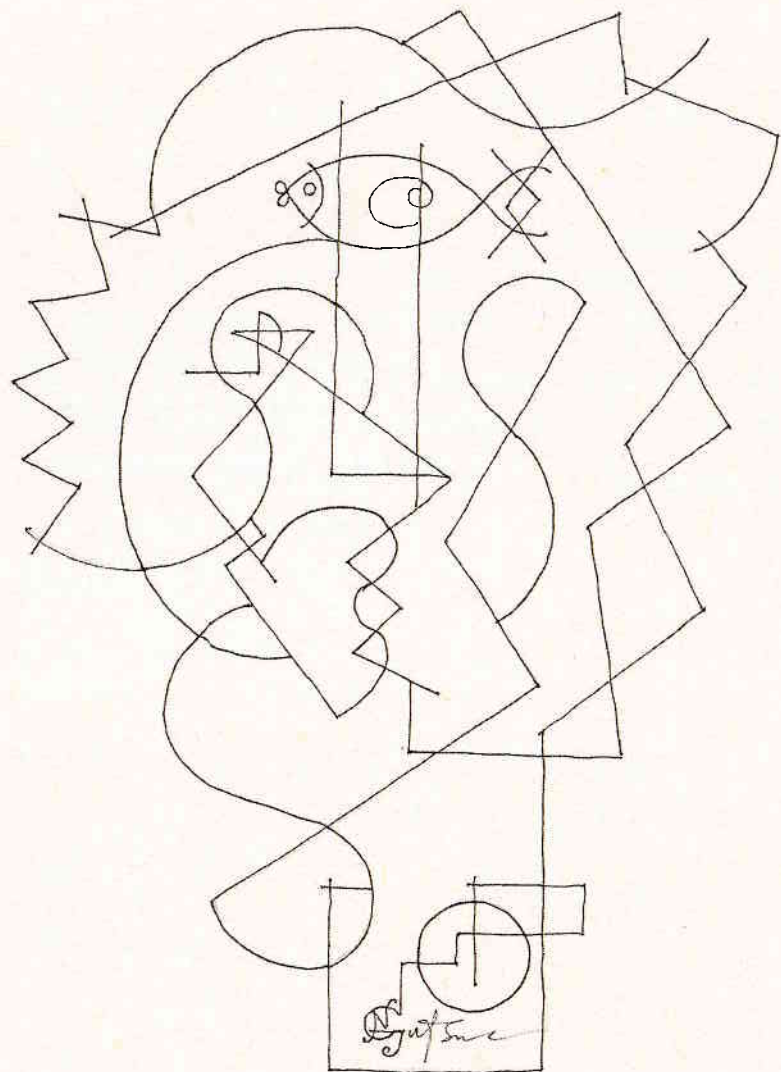
We know
books

Nicolae Guțu

PICTOVERBUM
poeme

București 2023

Orphică, 2010

Cuprins

Treptele de foc

Dobândire.....	11
Profetul impostor.....	12
Împărăția.....	14
Cheamă-mă din naștere.....	17
Soare cu dinți.....	19
Ca la tir.....	21
Cu ochii'n patru.....	24
Sub grația divină.....	26
In memoriam.....	27
Autograf.....	30
Cutezanță.....	32
Vă strig.....	34
La cântatul cocoșului.....	36
Treptele de foc.....	38
Măria sa, artistul.....	41
Artmanifest.....	43
Poligon.....	44
Verticală.....	47
Nebunie sacră.....	48
Vremea s-a împlinit.....	50
Sancțiune.....	53
Naufragiul.....	55
Fiul risipitor.....	57
Auzi-mă.....	59
Tezeus.....	61

În ceasul de grație

În așteptarea lui Bacchus.....	71
Câinele alb.....	74
9 9 9.....	77
Chemarea.....	80
Execuție în ajun de zi de naștere.....	83
În ceasul de grație.....	86
Salto mortale.....	88
Când bate ceas apocaliptic.....	89
Nemurirea sufletului.....	90
Identitate.....	93
Prin troienele Moscovei.....	95
Baba – Oarba și pictorul	
I.	97
II.	98
III.	101
IV.	103
V.	105
VI.	107
Întoarce-te.....	110

Atinge strune de aur

Argument în contradictoriu	
I. Ruși/nea.....	117
II. Euro/pa!.....	125
Maja.....	131
Duelul duetului.....	133
Atinge strune de aur.....	136
Dor de ducă.....	138
Leit Lilith.....	141
Edificare inversă.....	144

Atingeri oarbe.....	147
Funie de flăcări.....	149
Să mă ai în vedere.....	151
Miza jocului.....	154

Nud pe paletă

Mariaj.....	161
Competiție.....	162
Nicicând – neunde.....	165
Colaps.....	167
Ancorare.....	170
La prăznuirea inimii.....	172
Iată-mă în dialog.....	174
Colierul.....	176
Traversare.....	178
Capriciu adamic.....	180
Eclipsă.....	182
Fără vină.....	185
Coasta de drag.....	187
Nicolae și Iulia.....	189
Piața Norilor.....	192
Tandem în derivă.....	196
Iubește-mă.....	200
Întruchipare.....	203
Simon din Cirene.....	207
Nud pe paletă.....	210

Pictura lui Nicolae Guțu și vocile ființei.....	213
---	-----

DOBÂNDIRE

Am înotat stingher, orbește,
în sens opus.
Dar nu mai pot, indezirabil, cum m-a stors
durata contorsionării și-o reneg întors
către transfigurarea
conturată sus.

Au calea „de pe urmă”
nu-i binecuvântare?
Prin runda mult pătimitoare jertfe
să-ți determini
conceptul viziunii certe,
descătușând inteligența de la grea-ncercare.

Și rațiunea în cunoaștere
cuminecând-o la lumină,
ah, în sfârșit eu sparg pereții ezitării.
Crezând, îmi dobândesc speranța consolării,
dragoste de rai și împăcare plină.

Nenumărate sunt crimele – greșeli.
Nu-s lacrimi pentru a ispăși sălbăticia.
Cât omu-i suflet,
înduhovnicindu-și primenirea,
va înmulți prin toți
dumnezeiescul salt, din el.

1988

PROFETUL IMPOSTOR

*Vor veni mulți în numele Meu
și vor zice: „Eu sunt Hristosul”
și „Vremea se apropie”,
să nu mergeți după ei.*

Luca 21: 8

Cum nu las privegherile nicicând,
o știu în preajma lumii,
ultima răsplată.

Inacceptabilă spoiala grotescă manevrată
a predicilor pseudoapostolilor, cârd.

Nu-i greu să depistezi voltajul amăgirii,
în mase, când ațâță focul anticrist,
al vanității demon, deghizat
cât un artist,
la tribuna limbii să-și propage blasfemia.

Cu ce Trimis se asemuie-n măsură,
pe ce-ar miza trufaș răcnind sub steag,
ca insistând în fanatism de iad
să bată apa-n piuă,
umflându-se-n postură?

Nu voi eroarea să domine
Înaltul For
al veacului, ce-asmute globul încleștat mortal.
Zvârcolindu-ne năprasnic,
ne-aruncăm pumnal
ideile rebele – evit parada lor,

invocând în taină duhul inspirat
a cărui spadă răstoarnă falsul cult.
Zelos mă rog
să am putere să-l înfrunt,
când văd cum vine instaurând dictat,

Mesia impostor,
cu capiștea în loc de-altar.
Sub față i-am descoperit paiața,
rânjind din umbră,
sugerează, o-nvață
pe cea recent lansată marionetă-n ham.

Provoc duelul,
tête-à-tête să-ncerce
a mă intimida, eu, a-l convinge,
blând să se justifice în viața
trasă prin menghine,
să râdem amândoi de strategii drăcești.

E cazul să se-afirme – eu rămân
adept lucid
sub Ochi de stele-n cer.
Ar putea fi oponent, în univers,
lui Lucifer,
căindu-se,
gravid de luminare-n sân.

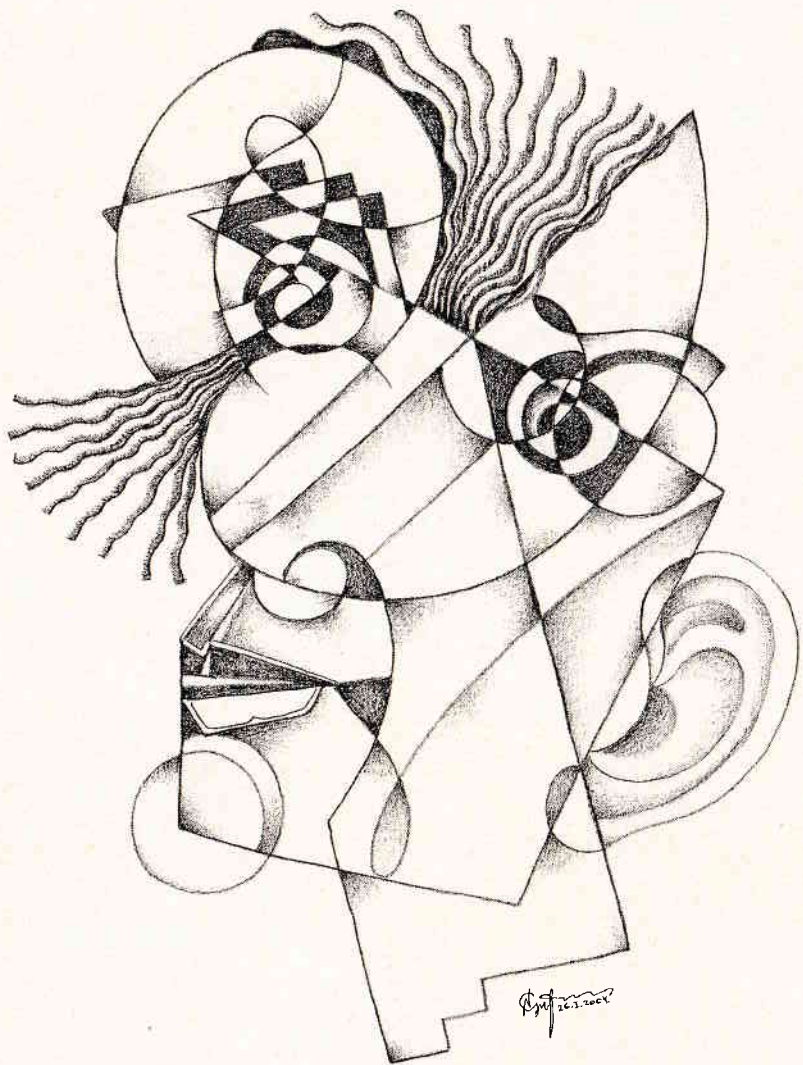
Să aibă cu adevărat acces
la Șapte Zări,
edificându-și Scara cunoașterii extinsă,
trecând vicisitudinea iluziei, învinsă,
răzbind tot continentul
zadarnicelor stări.

1988, Moscova

ÎMPĂRĂȚIA

Cu ce vei asemana Împărăția,
care nu se dă prinsă în plasa timpului
nici a spațiului, pe care nimeni nu o văzu?
Nu se ascunde în vid, nici plinul nu o cunoaște,
scara nu ajută urcușul coborârii în profunzime
și nu poți măsura verticalitatea fântânii,
care e una cu respirația.
Detașarea – clepsidră deschisă,
gândul e paravan al distanțării
de unde vederea nu se vede,
auzul nu se aude,
Împărăția ținând mai degrabă
de însuși Văzul care vede și Auzul ce aude.
Tendința și pasiunea – capcană
dar ce e plăsmuit respiră și speră.
Ce s-a dispersat, se adună,
prea mult în extensie, scade,
al convenției cauză și efect se restrânge
doar în măsura Axei de aur.
Irizarea derivă din pleroma eruptivă,
aplanând impactul forțelor opuse,
ancorarea conștiinței între a fi și a nu fi,
căci numai impulsul autodepășirii
edifică coloane de-apoi, în prezent.
Orga virtuților amplifică grandoarea catedralei
unde îngerii sunt imperturbabili,
când plenitudinea distinge Monada.

Și poți să pierzi când pare că avansezi,
iar reușita nu se încununează cu lauri,
precum succesul din sistemul aprecierii
e un eșec, or acest adevăr
nu se dă prins de mintea profană.
Împărăția nu-i o idee,
atâta timp cât este Ceea ce Este.
Iată vine în toată amplexarea,
încă o mai aștepti disperat,
pe când Ea deja a trecut.
Se apropie intim de tot, dar nu o poți păstra.
E a tuturor și a nimănui deopotrivă,
e peste tot și nicăieri simultan.
Imparțială, nu se poate menține separată, ci toată.
Deci nu o poți închipui, nu o poți captura.
Cunoștințele nu pot sugera decât o intuire infimă.
Întotdeauna Empireul e altul, același.
Dar în noi, un Fior, evită confruntarea directă,
pătrunde și plasează ipostaza care persistă
în lumea aceasta ce nu o încapă, nu o cuprinde,
Împărăția palpitând intactă, imponderabilă,
dinlăuntru – dincolo, undeva,
pe unde ubicuității.

CHEAMĂ-MĂ DIN NAȘTERE

Iuliei

Am băut potirul tenebrelor din plin
și-a pătruns în suflet mare teamă.
Cer ca pe-o pomană sfântă mană,
liniștea și pacea – har divin.
Cum aş vrea din nou să mi-o întorc
sinceră copilăria albă a vieții,
ce-am pierdut în vraja tinereții
și-a fost simplu și frumos, noroc.
Cheamă iar din naștere-acel prunc
neștiut de demon, neumblat prin serum,
numai o lumină candidă acum,
viu nectar de vise anilor să duc.
Doamne, cum de-s orb și prost, și slab
când e vorba de o cale dreaptă?
Am crezut că trec mai sus pe-o treaptă
să mă ungă cerul cu parfumul dalb.
Nici nu bănuiam în preajmă riscul
pas cu pas urmat, împins viclean
de ispita monstrului nepământean
ce mă-ncuraja, substituindu-mi piscul.
Aburcam pe munte învrăjbit să-l sui,
mult râvnitul vârf, văzut ca pe-o minune,
măgulind în mine anumite strune
să obțin octava rezonanței lui.
L-am descoperit când m-a lovit
cel mai rău, căci nu mă doboră.
Si-apoi inima, în ochi cerea,
să văd clar pe unde-s rătăcit.

M-am întors și mă-mpingea să cad.
 Groaza m-a cuprins de înălțime.
 O, de nu s-ar fi-ndurat de mine,
 cea ce m-a condus să trec de iad.
 Ea, iubita, jertfa mea de cruce,
 mult a plâns spălând durută rana.
 Întru pocăință mă-ncovoi cu pana,
 cânt tămăduirea, sper o doină dulce.

1988

SOARE CU DINȚI

S-a înfăptuit multdorită pe teren propice
 Lumina ce vine de la Răsărit.
 Remunerare gratuită – senzația,
 nu va încălzi pe nimeni.
 Mai mulți care au sperat în van
 vor servi drept căluși la gura celor
 ce nu au acceptat mita,
 nu s-au împăcat cu substituirea ideii.

Și de data aceasta (im)păstorul a urmat turma.
 Adevăratul, o cheamă dupa El – acesta e semnul.
 Îl caută prea puțini, dar și mai puțini îl cunosc și îl văd.
 În timp ce sărmanul, respins, stă la colț –
 piatra unghiulară pusă la temelia prevederii celor,
 ce s-au ferit să se agite întru a susține stirpea profană,
 având ocazia să roadă posmagi împreună acolo,
 unde s-ar fi putut înfrăți în dizgrație.
 Cu siguranță suntem geloși să ne irosim viața în deșert.
 Numai lancea zâmbetului acru ne împunge în coastă
 când nu mai are rost să scuipi printre dinți,
 să ameninți alte vremuri ce ne-ntâmpină calea.
 Ridicați-vă, cei deznădăjduiți și umili și-ndrăzniți cu încrederea
 oarbă

să-i dați importanță șansei de-a nu fi indiferenți,
 cum optând pentru individualitatea identității contingente,
 o iotă nu s-a diminuat postura ridicolă.
No problem, până mai ieri nu știam
 nici măcar cum ne cheamă,